

Sygn. akt IV Ka 1193/15

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale IV Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Winkler-Galicka

Sędziowie: SSO Sławomir Jęksa

SSR del. do SO Łukasz Kalawski (spr.)

Protokolant: p.o. stażysty M. F.

przy udziale H. P. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016r.

sprawy **P. W.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu dnia 23 lipca 2015 r. – sygn. akt II K 1293/13

Uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wągrowcu.

Ł. M. W. S. J.

UZASADNIENIE

P. W. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od początku sierpnia 2013 r. do 11 grudnia 2013 r. w W. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy obowiązku łożenia renty alimentacyjnej, której wysokość została określona ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Wągrowcu sygn. akt III RC 392/12/1 dnia 05.02.2013 r. na 900 zł na każdego z synów, łącznie 1 800 zł na rzecz jego synów – J. W. i A. W. (1) narażając ich przez to na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.,

II. w okresie od jesieni 2010 r. do 11 grudnia 2013 r. na terenie Wielkiej Brytanii dokonał przewłaszczenia powierzonego mu dekodera telewizji (...) wartości 700 zł na szkodę A. W. (2),

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Wągrowcu orzekł w następujący sposób:

1. uznał oskarżonego P. W. za winnego zarzucanego mu występku popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie I precyzując, że oskarżony uchylał się od obowiązku do dnia 02.03.2014r., tj. przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. uznał oskarżonego P. W. za winnego zarzucanego mu występkę popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie II precyzując, że oskarżony popełnił go w okresie od grudnia 2012r. do stycznia 2014r., tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w punktach 1, 2 i wymierzył mu karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności; której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby;

4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. (czyn 1) zobowiązał oskarżonego w okresie próby do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletnich A. i J. rodzeństwa W.;

5. na podstawie art. 72 § 2 k.k. (czyn 2) zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. W. (2) kwoty 1.287 zł (tysiąc dwieście osiemdziesiąt siedem złotych 00/100) w terminie 6 (sześciu) miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku;

6. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 2 ust. 1, 2 i 3 w zw. z § 14 ust. 2 punkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 461 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wągrowcu na rzecz adwokata W. D. 1.033,20 złotych (w tym 23 % VAT) tytułem kosztów nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

7. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i uiszczenia opłaty.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł obrońca oskarżonego. Zaskarżając zapadły wyrok w całości na korzyść P. W. apelujący na podstawie art. 438 pkt 2 i pkt 3 k.p.k. zarzucił:

obrazę przepisów postępowania: art. 4, art. 5, art. 7, art. 410 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego; nieobiektywną i dowolną ocenę dowodów, rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego; skutkującym błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku, przez niezasadne ustalenie na podstawie dowodów i faktów, że oskarżony dopuścił się przypisanych w wyroku czynów, mimo że nie pozwała na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy.

Z uwagi na podniesione zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wągrowcu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona na korzyść oskarżonego okazała się skuteczna, chociaż nie ze względu na zarzuty w niej podniesione, prowadząc jednak do merytorycznej oceny zapadłego orzeczenia, spowodowała uchylenie sprawy i przekazanie jej do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wągrowcu. Waga dostrzeżonego uchybienia proceduralnego jakiego dopuścił się sąd I instancji przeprowadzając w niniejszej sprawie dowód z opinii jednego biegłego psychiatry – a jako takiej wydanej w trybie nieznanym ustawie k.p.k. oraz jego skutki dla ustalenia przesłanek odpowiedzialności karnoprawnej oskarżonego (art. 1 § 3 w zw. z art. 31 § 1 i 2 k.k.) w zakresie przypisania mu sprawstwa i winy popełnienia przypisanych czynów, prowadzić musiały do wydania orzeczenia kasatoryjnego (art. 440 k.p.k., art. 348 pkt 2 k.p.k.).

Warunkiem przypisania winy sprawcy czynu bezprawnego, karalnego i karygodnego jest w ogóle zdolność sprawcy do takiego przypisania. Ta zdolność wynika ze stopnia rozwoju psycho-fizycznego (dojrzałość) i z braku zakłócenia uniemożliwiającego rozpoznanie znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. Człowiek dojrzały ma

z reguły możliwość rozpoznania znaczenia tego, co robi i ma możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Ta możliwość jest fundamentem uczynienia człowiekowi zarzutu, że mógł zachować się zgodnie z wymaganiami normy prawnej. Jest więc regułą, że człowiek dojrzały jest zdolny do przypisania mu winy. Dlatego Kodeks karny nie określa warunków tej zdolności, nie definiuje poczytalności, tylko określa przesłanki wystąpienia wyjątku od reguły, czyli niepoczytalności i tym samym braku zdolności do przypisania winy. Taki sposób określenia warunku przypisania winy ma to znaczenie, że w postępowaniu karnym nie musi się za każdym razem wykazywać wystąpienia zdolności do przypisania (poczytalności), a jedynie w razie wystąpienia wątpliwości ustala się brak zdolności do przypisania (niepoczytalność), ewentualnie ustala się ograniczenie poczytalności.

W niniejszej sprawie sąd dowiedziawszy się o fakcie skierowania P. W. na leczenie psychiatryczne i hospitalizację na terenie Wielkiej Brytanii, gdzie na stałe przebywa oskarżony, w dniu 15 kwietnia 2014 r. (k. 80) wydał postanowienie o przeprowadzeniu dowodu z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów z Szpitala (...) w G.. Jednocześnie na podstawie art. 79 § 1 k.p.k. ustanowił dla oskarżonego obrońcę z urzędu w osobie adwokata W. D. (k. 80). Powziąwszy informację o niemożliwości wydania opinii na podstawie kserokopii dokumentacji medycznej oskarżonego Sąd Rejonowy w dniu 29 kwietnia 2014 r., w oparciu o art. 193 § 1 k.p.k. i art. 202 k.p.k. postanowił przeprowadzić dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów Szpitala (...), R. (...) na okoliczność czy oskarżony P. W. tempore criminis mógł rozpoznać zaniechanie czynu i pokierować swoim postępowaniem, jaki jest stan jego zdrowia psychicznego, a także czy zdolny jest do udziału w postępowaniu sądowym, a jeżeli nie to kiedy taka zdolność nastąpi. W uzasadnieniu wydanego postanowienia sąd wskazał, że po wniesieniu aktu oskarżenia okazało się, że P. W. leczy się psychiatrycznie, jest umieszczony w szpitalu na terenie Wielkiej Brytanii z powodu silnych objawów depresyjnych. Sąd wskazał też, że wobec powyższego nabrał uzasadnionych w tych warunkach wątpliwości co do poczytalności oskarżonego tak w dacie czynu jak i w chwili ówczesnej (k. 93).

W odpowiedzi na powyższe Sąd Rejonowy otrzymał opinię (k. 170-173) lekarza psychiatrii z Centrum (...) (...) Departament Psychiatrii Osób Dorosłych, Dr M. P. M., Ch.B. M. P.. Specjalisty Psychiatrii. W opinii lekarz stwierdził, że nie uważa, by pacjent cierpiał na psychotyczną chorobę psychiczną, a dowody jakimi dysponuje świadczą o tym, że pacjent cierpi na krótkie epizody psychotyczne pod wpływem narkotyków oraz o tym, że kiedy nie zażywa narkotyków, wtedy jego stan psychiczny nie jest psychotyczny (pkt 1), pacjent doznaje epizodów przygnębienia, które są spójne z postawioną diagnozą depresji, z powodu której zostały mu przepisane leki antydepresyjne (pkt 2). Psychiatra stwierdził ponadto, że nie uważa, aby postanowione diagnozy wywarły wpływ na zarzucane mu czyny czy na jego zdolność do rozpoznania znaczenia swoich czynów czy pokierowania swoim postępowaniem (pkt 3). W pkt 4 psychiatra wskazał, że jeśli chodzi o obecną zdolność oskarżonego do uczestniczenia w postępowaniu sądowym, to biorąc pod uwagę stwierdzenia z pkt 2, sugerowałby konieczność dokonania oceny tej zdolności w chwili obecnej, zaznaczając, iż nie jest w stanie pomóc sądowi w tej sprawie z powodu czasu, jaki upłynął od chwili spotkania z oskarżonym (t.j. 8 kwietnia 2014 r.) nie może określić stanu na teraz.

Opinię powyższą Sąd Rejonowy zaliczył w poczet materiału dowodowego sprawy (k/ 166-173 w zw. z art. 469), a przy tym jej wywody poczynił podstawą ustalenia tak aktualnego stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, jak i przede wszystkim jego poczytalności w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów, co skutkowało następnie przypisaniem mu winy i sprawstwa czynów z art. 209 § 1 k.k. i art. 384 § 2 k.k. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, sąd I instancji przyjął, że opinia została wystawiona przez jednego lekarza psychiatrę z Wielkiej Brytanii wedle obowiązujących tam przepisów, gdyż nie było możliwe przeprowadzenie badania oskarżonego na terenie kraju, pomimo prób. Jakkolwiek Sąd Okręgowy nie zgadza się z tezą o niemożliwości poddania oskarżonego badaniu przez biegłych na terenie Polski (oskarżony przebywał kilkakrotnie w toku procesu w kraju, stawił się też na rozprawę i nie było przeszkód by wydać kolejne postanowienie o zleceniu wydania opinii sądopsychiatrycznej w trybie art. 202 k.p.k.) to przede wszystkim kategorycznie należy stwierdzić, że opinia wydana przez DR M. P. nie spełnia wymogów opinii, o której mowa w art. 202 k.p.k. Tym samym wywody specjalisty tam prezentowane nie mogły stanowić podstawy ważnych ustaleń co do poczytalności sprawcy.

Jak stanowi treść art. 202 § 1 k.p.k. „w celu wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, powołuje co najmniej dwóch biegłych lekarzy psychiatrów”. § 5

przywołanego przepisu stanowił natomiast, w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r., że „opinia biegłych powinna zawierać stwierdzenia dotyczące zarówno poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia czynu, jak i jego aktualnego stanu zdrowia psychicznego oraz zdolności do udziału w postępowaniu, a w razie potrzeby co do okoliczności wymienionych w art. 93 k.k.” Znowelizowany ustawą z dnia 15 stycznia 2015 r. § 5 również przewiduje, że: „opinia biegłych powinna zawierać stwierdzenia dotyczące zarówno poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu, jak i jego aktualnego stanu zdrowia psychicznego, a zwłaszcza wskazanie, czy stan ten pozwala oskarżonemu na udział w postępowaniu i na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny, a w razie potrzeby także stwierdzenia co do okoliczności wymienionych w art. 93b k.k.”. Wątpliwości co do poczytalności - to wątpliwości co do tego, czy oskarżony w chwili czynu był w pełni poczytalny. Chodzi o to, czy w jakimkolwiek stopniu nie występuje u niego ograniczenie poczytalności; nie muszą one dotyczyć tylko tego, czy ma zniesioną całkowicie poczytalność, czy ograniczoną w znacznym stopniu. W pełni można podzielić pogląd Sądu Najwyższego, że Do przyjęcia, że zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności oskarżonego, nie jest konieczne, aby wątpliwość w tym zakresie miała charakter ewidentny. Wystarczające jest jedynie uprawdopodobnienie tego, że poczytalność oskarżonego mogła być co najmniej ograniczona (post. SN z 21 XI 1977 r., Z 34/77, OSNKW 1977, nr 12, poz. 138). Słusznie podkreśla się w doktrynie, że wątpliwości co do poczytalności obejmują swym zakresem wątpliwości co do tego, czy w konkretnym wypadku nie wchodzi w grę jakiegokolwiek ograniczenie poczytalności, a więc również takie, którego nie obejmuje art. 31 § 2 k.k. Wątpliwości te muszą być uzasadnione, tj. wynikać z obiektywnych przesłanek; powziąć je musi sąd lub prokurator, a nie oskarżony lub jego obrońca (wyr. SN z 12 VI 1997 r., IV KKN 82/97, OSN PiPr 1997, nr 11, poz. 8). Słusznie Sąd Najwyższy podniósł, że Wprawdzie kodeks postępowania karnego nie określa, kiedy i w jakim wypadku zachodzi konieczność powołania biegłych lekarzy psychiatrów w celu zbadania stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, jednakże oczywiste jest, że takie badanie nie może wchodzić w każdej sprawie, lecz jedynie wówczas gdy co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego istnieją uzasadnione wątpliwości (wyr. SN z 20 VI 1986 r., III KR 154/86, OSNPG 1987, nr 4, poz. 50). Występowanie wątpliwości musi być uprawdopodobnione konkretnymi okolicznościami (wyr. SN z 20 VI 1986 r., III KR 154/86, OSNPG 1987, nr 5, poz. 60) i to w sposób niewątpliwy (wyr. SN z 17 VIII 1984 r., III KR 198/84, OSNPG 1985, nr 3, poz. 40), aczkolwiek nie jest konieczne, aby wątpliwość miała charakter ewidentny (wyr. SN z 21 XI 1977 r., Z 34/77, OSNKW 1977, nr 12, poz. 138). Konieczność ustalenia stanu zdrowia psychicznego oskarżonego musi wynikać z okoliczności, wskazujących na zaburzenia psychiczne (por. np. wyr. SN z 10 VII 1972 r., I KR 125/72, OSNKW 1972, nr 12, poz. 196, z glosą M. Cieślaka, PiP 1973, nr 8-9, s. 268-271).

Przepis § 1 art. 202 k.p.k. przewiduje zasadę powoływania „co najmniej” dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Wskazuje się, że wymóg powołania minimum dwu biegłych przewiduje, iż „chodzi o zapewnienie warunków, w których każdy z biegłych - nie będąc zależny od pozostałych - mógłby wyrazić własny pogląd w kwestii zdrowia psychicznego oskarżonego, kierując się wyłącznie wynikami badań, zasadami doświadczenia i wskazaniem nauki” (zob. post. SN z 27 stycznia 1973 r., III KZ 234/72, OSNKW 5/1973, poz. 64). Opinia ma być zatem wynikiem konfrontacji indywidualnych zapatrywań biegłych w danej kwestii. Z uwagi na wymóg powołania co najmniej dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, opinia wydana przez ośrodek diagnostyczno-konsultacyjny z udziałem jednego tylko lekarza psychiatry nie może być uznana za wystarczającą (uch. 7 s. SN z 27 czerwca 1979 r., VI KZP 7/79, OSNKW 9/1979, poz. 87). Kodeks, podobnie jak d.k.p.k., nie rozstrzyga wprost, czy opinia powołanych psychiatrów ma być wydana zespołowo, czy też każdy z powołanych ekspertów ma sporządzić odrębną opinię. W doktrynie część autorów skłania się ku tezie, iż winna to być opinia wspólna, część zaś jest zdania, iż mają to być opinie odrębne, aby uniknąć swoistego dopisywania się do opinii, niektórzy pozostawiają decyzję w tym przedmiocie organowi procesowemu. Zauważyć jednak należy, iż obecny kodeks zakłada, że dwóch biegłych psychiatrów powołuje się „w celu wydania opinii” (art. 202 § 1), i że tylko przy powołaniu biegłych różnych specjalności organ decyduje, czy ma to być opinia odrębna czy zespołowa (art. 193 § 3). Podzielić więc należałoby stanowisko zawarte w wyroku SN z 9 marca 1995 r. (II KRN 255/94, OSNPP 6/1995, poz. 13), że wszystkie istotne elementy opinii muszą wynikać z uzgodnionego stanowiska co najmniej dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, a nie stanowić oceny wypowiedzianej przez tylko jednego lekarza; istotny jest tu zwłaszcza pierwszy fragment wypowiedzi SN, że opinia wyrażać ma poglądy obu biegłych. Trafnie też w judykaturze podkreślano, iż gdyby zdecydowano o przesłuchaniu biegłych, to skoro kodeks stawia wymóg wypowiedzenia się co najmniej dwu biegłych psychiatrów, obaj oni winni być przesłuchani, „gdyż jeden z biegłych nie może wypowiadać się za drugiego” (zob. w. SN 10 lutego 1981 r., III KR 407/80, OSNPG 7/1981, poz. 83). Zasadnie też wskazuje się, że

ustna opinia jednego z biegłych, nawet jeżeli ten biegły wspólnie z drugim wydał opinię na piśmie, a strony zgodziły się na udział w rozprawie tylko jednego biegłego, powoduje, iż nie zostają spełnione ustawowe wymogi opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego (zob. w. SN z 30 marca 1982 r., III KR 34/82, OSNPG 8-9/1982, poz. 123). W wypadku wydania wspólnej opinii wszystkie istotne jej elementy muszą wynikać z uzgodnionego stanowiska (wyr. SN z 9 III 1995 r., II KRN 255/94, PiPr 1995, nr 2, poz. 13).

Skoro, dla ustalenia stanu zdrowia psychicznego oskarżonego konieczne jest zasięgnięcie opinii co najmniej dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, to nie pozostawia wątpliwości, że jeśli w niniejszej sprawie sąd powziął wątpliwość co do poczytalności oskarżonego tak w dacie czynu jak i w chwili ówczesnej (k. 93), to nie mógł następnie w tym zakresie ważnych ustaleń czynić na podstawie spostrzeżeń wyrażonych przez jedynie jednego biegłego – DR M. P.. Opinię o stanie zdrowia psychicznego musi wydać co najmniej dwóch lekarzy psychiatrów. Treść art. 183 [ob. 202 § 1] k.p.k. - stwierdził Sąd Najwyższy - jest kategoryczna i nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że koniecznym i podstawowym niejako warunkiem tego, aby opinia o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego mogła być podstawą ustaleń co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, jest wykonanie jej przez dwóch lekarzy psychiatrów; jeżeli ten warunek nie jest spełniony, to nie może być mowy o przeprowadzeniu dowodu z prawidłowej opinii (wyr. SN z 3 IX 1979 r., III KR 254/79, OSNKW 1980, nr 3, z glosą M. Lipczyńskiej, NP 1981, nr 3, s. 168-172; wyr. SN z 27 I 1971 r., IV KR 180/70, nie publ.; wyr. SN z 3 II 1976 r., VI KRN 6/76, PG 1976, nr 8, s. 4; wyr. SN z 9 II 1978 r., V KR 195/77, OSNPG 1978, nr 8-9, poz. 96; wyr. SN z 23 V 1985 r., II KR 119/85, nie publ.).

Z powyższych względów, wobec ustalenia stanu poczytalności P. W. w chwili popełnienia zarzucanych i przypisanych mu czynów i w konsekwencji przypisania mu winy w ich popełnieniu, nie na podstawie przeprowadzonej zgodnie z wymaganiami i gwarancjami k.p.k. opinii dwóch biegłych psychiatrów, ale spostrzeżeń jednego biegłego, zapadły wyrok skazujący nie mógł się ostać (art. 440 k.p.k. w zw. z art. 348 pkt 2 k.p.k.).

W niniejszej sytuacji procesowej Sąd Rejonowy w Wągrowcu jeszcze raz, tym razem zgodnie z wymogami stawianymi opinii sądowno-psychiatrycznej przez normę z art. 202 k.p.k., powinien zweryfikować stan zdrowia psychicznego oskarżonego, rzutujący ustaleniem kwestii jego poczytalności (ewentualnie poczytalności ograniczonej) w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 209 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k., jak i obecnie – w toku toczącego się ponownie postępowania. Dopiero pozytywne z tym zakresie zweryfikowane okoliczności, stwierdzone przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, pozwolą ewentualnie uznać P. W. za winnego sprawstwa przypisanych mu czynów. Jeżeli Sąd Rejonowy dojdzie do przekonania o braku podstaw wyłączających przypisanie oskarżonemu winy zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, powinien jeszcze raz z dużą starannością przeanalizować okoliczności sprawy by w sposób prawidłowy określić ramy czasowe przestępstwa niealimentacji, jakiego miał dopuścić się P. W. w stosunku do swych synów. Nieodzownym wydaje się również szczegółowe przeliczenie dokonywanych przez niego w lutym 2014 r. spłat, by ustalić stan istniejących zaległości, na ostatni dzień czynu z art. 209 § 1 k.k. Wysokość ta, wraz z ustalonym prawidłowo okresem nie alimentacji rzutować bowiem może na ocenę wystąpienia przesłanki uporczywości w ramach znamion występku z art. 209 § 1 k.k. Odnośnie drugiego z zarzucanych oskarżonemu przestępstw, należy zauważyć, że Sąd Rejonowy co do zasady przeprowadził prawidłowe i wyczerpujące postępowanie dowodowe, którego wyniki jednak z przyczyn wyżej opisanych nie mogły stanowić i tak podstaw przypisania następnie oskarżonemu odpowiedzialności karnoprawnej.

Z uwagi na dostrzeżone uchybienie proceduralne, którego zaistnienie mogło mieć wpływ na treść wydanego oskarżenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 438 pkt 2 i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 440 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania w całości Sądowi I instancji – Sądowi Rejonowemu w Wągrowcu.

Ł. M. W. S. J.